

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ ΤΟΥ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΥ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΟΡΦΑΝΟΥ

Γονάτισε, ψυχούλα μου—Και κάμε τὸ σταυρό σου
 Πές τὴν εὐχὴ ποῦ σ' ἔμαθα—Εἰς τὸ προσκέφαλό σου,
 Καμάρι μου, γονάτισε.—Δεῖσου στὴν Παρθένα
 Γιὰ 'σένα και γιὰ 'μένα.
 Σταύρωσε τὰ χεράκια σου—Εἰς τ' ἀπαλά σου στήθεια,
 Δεῖσου στὴν ἐλπίδα μας,—Στοῦ κόσμου τὴν ἀλήθεια
 Καὶ θερμποκαρέκαλεστην—Ὡς ἂ ὀρθωθῆ τὸ φῶς μου
 Νὰ σ' ἔχω πάντα ἔμπροσ μου.
 Φίλησε τ' ἄριο εἰκόνημα—Μὲ τὰ ἄρθρα σου χεῖλη
 Κι' ὅσο σὲ σπρώχνει ὁ πόθος μου,—Καμάρι μου, ἐσὺ φίλει
 Νὰ μὲ φυλάξῃ, στὴ Δέσποινα—Δεῖσου τὴν Παρθένα,
 Ἀγάπη μου, γιὰ 'σένα.
 Κι' εἰς τὰ καλά, ποῦ ἡ χάρι τῆς—Στὸν κόσμο μᾶς χαρίζει,
 Παιδί μου, παρακάλεστην—'Εσένα νὰ φωτίξῃ
 Γιὰ τ' ἄρφανά εἶν' εὐσπλαχνῆ,—Παιδάκι μου, ἡ Παρθένα,
 Κι' ἔχει ὁ Θεὸς γιὰ 'μένα.
 Ἀγάπη μου, προσκύνησε,—Κ' εἶναι ἡ παρηγοριά μας,
 Τὸ φῶς μας εἶν' ἡ χάρι τῆς,—'Η σκέπη τῆς χαρὰ μας.
 Παιδί μου, οἶχ' τὸ μέτωπο—Εἰς τὴν χερὰ τοῦ κόσμου
 Νὰ σὲ χαρῆ τὸ φῶς μου.
 Καὶ τ' ἄρφανά παιδάκι τῆς—'Η μάννα του κνιττοῦσε,
 Ποῦ τὸ σταυρό του ἔκανε—Καὶ προσκυνοφιλοῦσε
 Τῆς Παναγιάς τὸ εἰκόνημα—Μὲ τ' ἀπαλά του χεῖλα
 Ποῦνα του ῥόδου φύλλα.
 Καὶ ὅσο τ' ἄρθο ἔλεγε—Τὴν ἁγία προσευχὴ του,
 Τῆς μάννας του τὸ δάκρυο—'Ακλούθατε τὴ φωνὴ του,
 Στὴν ἀγκυλιά τῆς ἔπειτα—Τόσο γλυκὰ ἔχθη
 Ποῦ μὲ τὸ πρῶτο ποῦ ἔλαβε—Φιλί τῆς ἐκοιμήθη
 ('Απὸ τὰ «Μαριμένα Φύλλα») † Διον. Ἡλιακόπουλος

ΞΕΝΗΤΕΙΑ

Τὸ νησί μας τὸ νησάκι
 μὲ τὸ κάστρο τὸ ψηλὸ του,
 μὲ τ' ἀμπέλια, τὸ κλησάκι
 τ' ἄσπρο σπίτι στὸ γιὰλό του...
 δὲν ἀκοῦς μέσ' 'στ ὄνειρό σου
 τὴ φωνὴ του καθαρή,
 —Ξενητεῖα φαρμακωμένη,
 Ξενητεῖα σκληρῆ;
 Κρίνω μέσ' στὸ κῆμα μοιάζει
 τὸ νησί μας τὸ νησάκι...
 ποιά γολέττα του π' ἀράζει
 στ' ὄμορφό του λιμανάκι
 ἀπὸ γλύκα μα εἰμένη
 πρὸς τὸν πόντο δὲν μιλεῖ,
 —Ξενητεῖα φουρτου ιασμένη,
 Ξενητεῖα τρελλή;
 Καὶ ποιά νιά τὸν γυρισμένο
 ναυτικό τῆς σάν φιλή
 δὲν τοῦ λέει :—Ξενητεμένο
 μὴ μοῦ γίνης πιά πουλί;
 ('Απὸ τὰ «Νανουρίσματα») † Κ. Γούναρης

Ο ΣΠΑΤΑΛΟΣ

Ὁ σπάταλος εἶναι ἀφεντάνθρωπος. Ξοδεύει σάν ἀφέντης, καὶ ἀκούεται σάν ἀφέντης. Οἱ φτωχοὶ χυδαῖοι τοῦ βγάνουν τὴ σκούφια του. Ὅλοι τόνε θέλουνε. Ὁ σπάταλος εἶνε γλύκισμα, ἀπὸ τὸ ὅποιο καθέννας θέλει νὰ γλύψῃ. Μόνος ὁ τίμιος νοήμων τὸν κνιττᾶει μὲ ψυχολόνεσι καὶ τὸν ἀποφεύγει.

Δανεῖζεται περισσότερα ἀπ' ὅσα δύναται νὰ πληρώσῃ ὄχι διὰ νὰ θρέψῃ τὴν οἰκογένειά του, ἀλλὰ διὰ νὰ γέμῃ τοὺς φίλους του· καὶ ἴσως ὄχι μῆτε στὸ σπίτι του, ἀλλὰ στὸ Ξενοδοχεῖον. Τραγουδάει στὰ φιλικὰ του συμπόσια τραγούδια ἐνθουσιασμοῦ, καὶ ἐπιστρέφει στὸ σπίτι του εὐφρόσυνος θιασώτης, ὅπου φρικτῶ τῷ λόγῳ δυσαρσείτεια καὶ βαρύνεται μὲ μελὴν πολὴ ὥρα. Στὸ σπίτι του εἶνε ἀκαταστασία. Κανένα μέτρο, καμμιά τάξι, καμμιά ἐπαγοῦρησι, καμμιά οἰκονομία.

Ἀφέντης πολυέξοδος καὶ λαμπρὸς, οἶχνει βλέμμα εὐσπλαχνίας ἀπάνου στον φιλάργυρο, καὶ περιπαίξει τὸν οἰκονόμου, ἀποδιδόντας του φιλαργυρία.

Ὁ σπάταλος συνήθως δὲ συγνάζει τὴν καλὴ συναναστροφή, νέοι ἀχαλίνωτοι κατὰ φυσικὸν λόγον εἶνε οἱ σύντροφοί του μὲ τοὺς ὀποιους δατανᾷ τὸν καιρό του καὶ τὴν περιουσία του, ἔως τὴν ἡμέρα τῆς φτωγίμεώς του. εἰς τὴν ὅποια τὸν ἀφίνουν καὶ τοῦτο.

Μὰ τότε ἀρχίζουσε δι' αὐτὸν ἡ λεγόμενος captive figure. Οἱ δανεισταὶ του, ἀφοῦ τοῦ ἀφῶν τὸν πρᾶγμα του, μόνου εἰς μέρος καὶ ἀπλήρωτοι. Προστρέγει ὄθεν εἰς τοὺς πρῶην φίλους του διὰ βοήθειαν ἔπειτα διὰ ἐλεημοσύνην. Καὶ τέλος πάντων ξεσκισμένος, γλυδομένος, πεινασμένος, καὶ ἄστεγος... καταφεύγει ἴσως εἰς τὴν αὐτοκτονίαν. Ἡ ἀλλέως, ἡ ἐνδεια ἡ ἴδια κάνει τὸ ψυχικὸ καὶ τὸν παίρνει.

Ὁ σπάταλος δὲν ἠξέρει νὰ παραῖξῃ. Δὲν ἠξέρει νὰ διατηρήσῃ. Δὲν ἠξέρει νὰ ξοδεύῃ.

Ἡ σπατάλη εἶναι εἶδος μανίας, ὅπου φέρνει τὸν σπάταλον εἰς τὸ ἴδιο τέλος εἰς τὸ ὅποιο φέρνει καὶ ἡ κανονικὴ μανία.

Ἴδου ὁ σπάταλος! Ἀρχίζει ἀφεντάνθρωπος, καὶ τελειώνει ἐλεεινός.

† ΑΝΔΡ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ

ΤΑΜΠΙΛΩ

Ο ΘΕΣΙΘΗΡΑΣ

Εἰς τὸ ὕπουργεῖον τῶν Ἑσωτερικῶν συνέβη προχθὲς ἡ ἀκόλουθη χαριτωμένη σκηνή :

Στὸν ὕπουργικὸ προθάλαμο εἰσήλασε ἕνας τύπος φτωχοῦ ἀνθρώπου, ζητοῦντος θέσιν.

Ὁ κ. Ὑπουργὸς εἶχε διατάξει τὸν κλητῆρα νὰ μὴ τὸν εἰσαγάγῃ στὸ γραφεῖό του.

— Γιατί δὲν τὸν διώχνης, ὅπως σοῦ εἶπα, ἠρώτησεν ὁ κ. Ὑπουργὸς τὸν κλητῆρα.

— Εἶνε φτωχὸς ὁ καῦμένος κ. Ὑπουργὲ καὶ ζητεῖ θέσιν νὰ ζήσῃ. Τὸν λυποῦμαι.

Ναί, ἀλλὰ ξέρεις τί θέσιν ζητεῖ ; Ἐρωτᾷ ὁ κ. Ἀραβαντινός.

— Ὅχι...
 — Τὴ δική σου !...
 Κόκκαλο ὁ πονόψυχος κλητῆρ !...

Ο ΘΕΑΤΗΣ

